

ралъ Василя да поиде на Княза стари български пѣсни. Василъ заплѣл. Нервозниятъ Князь Михаилъ заплакалъ и казалъ: „Ето единъ *златенъ човекъ*, който се храни въ *дървена паница*. Саморъчно князътъ закачилъ орденъ „Таково“ на дякона — легионеръ, бѣдѣщиятъ организаторъ на „Български тайни революционни комитети“.

На *стрѣлбището* дяконътъ очудвалъ „чадата на Марса“: на шестстотинъ метра расстояние ударялъ съ пушка въ мишенката, гдѣто искалъ, или пъкъ гдѣто му показвали офицеритѣ да удри; нито единъ куршумъ не изпускалъ.

На гимнастиката, що стърчала въ двора на казармата, дяконътъ правилъ чудеса: съ пѣргавината и мускулната еластичностъ на *шебекъ* се катерилъ той по вертикалнитѣ и хоризонтални стълби и върлини. На люлката и вѣжетата дяконътъ правилъ разни акробатски фокуси.

Раковски и Каравеловъ често изваждали на походка въ околноститѣ на столицата по-просвѣтенитѣ легионери. Вънъ отъ града, въ лоното на природата, легионеритѣ се упражнявали въ стрѣляние съ револвери, прѣскачали ровове, надпрѣварвали се въ тичание, боричкали се, надскачвали се. Дяконътъ прѣскочилъ найширокия ровъ, бивша турска табия. Каравеловъ плѣсналъ съ ръцѣ и казалъ:

„Това се казва скачка на нубийски левъ“.

Раковски подзелъ метафората на Каравелова и казалъ:

— Отъ сега нататѣкъ Василя ще наричаме *Дяконъ левъ Нубийски*.

Василъ Ивановъ приелъ да се нарича *Дяконъ Левски*, а не *Дяконъ левъ Нубийски* (1867 г. августъ мѣсецъ). „И въ походката на дякона се забѣлѣзваше нѣкаква си лѣвска напетостъ“ — казваше ни Л. Каравеловъ.